

اذان و اقامه

اذان و اقامه

مسأله ۱۳۰) مستحب است پیش از نمازهای واجب شبانه روز، اذان و اقامه گفته شود و این استحباب در مورد نمازهای صبح و مغرب؛ مخصوصاً نماز جماعت، مورد تأکید است ولی در دیگر نمازهای واجب، مانند نماز آیات اذان و اقامه وارد نشده است.

مسأله ۱۳۱) اذان شامل هجده جمله، به ترتیب زیر است:

* «اللَّهُ أَكْبَرُ» چهار مرتبه،

* «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» دو مرتبه،

* «أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَرَسُولُهُ اللَّهُ)» دو مرتبه،

* «حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ» دو مرتبه،

* «حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ» دو مرتبه،

* «حَيَّ عَلَى خَيْرِ الْعَمَلِ» دو مرتبه،

* «اللَّهُ أَكْبَرُ» دو مرتبه،

* «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» دو مرتبه.

و اقامه مانند اذان است با این تفاوت که «اللَّهُ اکبر» در اول آن دو مرتبه است و پس از «حَيَّ عَلَى خَيْرِ الْعَمَلِ» دو مرتبه «قَدْ قَامَتِ الصَّلَاةُ» گفته می شود و آخر آن «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» یک مرتبه است.

مسأله ۱۳۲) گفتن «أَشْهَدُ أَنْ عَلِيًّا وَلِيُّ اللَّهِ» به عنوان شعار تشیع خوب و مهم است ولی جزء اذان و اقامه نیست و باید به قصد قربت مطلقه گفته شود.

مسأله ۱۳۳) اذان اعلام (که برای اعلام داخل شدن وقت نماز گفته می شود) و تکرار آن از طرف شنوندگان از مستحبات مؤکد است.

مسأله ۱۳۴) پخش اذان به نحو متعارف برای اعلام داخل شدن وقت نماز به وسیله بلندگو از مساجد و مکان های دیگر اشکال ندارد ولی پخش آیات قرآن، دعا و غیر آن، در صورتی که موجب اذیت همسایگان شود، جایز نیست.

مسأله ۱۳۵) اگر برای نماز جماعت اذان و اقامه گفته باشند، کسی که با آن جماعت نماز می خواند، نباید برای نماز خود اذان و اقامه بگوید.

مسأله ۱۳۶) مستحب است انسان موقع گفتن اذان رو به قبله بایستد و با وضو یا غسل باشد و دست ها را کنار گوش بگذارد و صدا را بلند کند و بکشد و بین جمله های اذان کمی فاصله دهد و بین آنها حرف نزند.

مسأله ۱۳۷) مستحب است بدن انسان موقع گفتن اقامه آرام باشد، و آن را از اذان آهسته تر بگوید و جمله های آن را به هم نچسباند. ولی به اندازه ای که بین جمله های اذان فاصله می دهد، بین جمله های اقامه فاصله ندهد.

مسأله ۱۳۸) مستحب است بین اذان و اقامه قدری بنشیند یا سجده کند یا تسبیح بگوید یا قدری ساکت باشد یا حرفی بزند یا دو رکعت نماز بخواند.